

till gren, tills de slutligen öfver skogsjättarnes kronor utveckla sina underbara blommor i det fria solljuset. Sega och böjliga, rör- och fingertjocka, understundom grofva som en arm eller en menniska, nedhånga de öfverallt fritt från grenarne som trådar, snören och tåg, slingra sig i många krökningar utefter marken, fläta sig omkring nya stammar, utspänna sig snedt från träd till träd och bilda slutligen ett så konstigt hopflätadt virrvarr, att det alldeles icke är möjligt att upptäcka stammen till den lian, som man högt upp i luften ser glöda i purpurglänsande skönhet. Blifver en skogsjätte träffad af blixten, skulle han vilja störta tillsamman af ålderdomssvaghets eller hafva hans rötter blifvit undergräfd af den svällande floden, så hindra lianernas mäktiga tågverk hans fall och hålla honom upprätt på det ställe, hvarest han måhända för tusende år sedan först uppspirade ur jorden. På de höga, underminerade stränderna af Barima, en flod i Guiana, beundrade Schomburgk flera gånger en sådan vild landskapsbild, der det gigantiska moraträdet, skogarnes höfding, bredvid hvilken våra väldigaste ekar blott se ut som dvergar, lutade sig öfver flodens spegel liksom blott hållet deröfver och hvarje ögonblick lät befara sitt förkrossande fall. Ofta drager den sjunkande jätten en hel mängd af sina stöd med sig i förderfvet; men ofta uppstiga nya stammar ur hans graf och öferskjuta snart alla skogens lägre träd, om nemligen hans rötter ej blifvit fullkomligt skiljda från marken.

Hos många växter, hvilkas ursprungliga rötter ej tyckas gifva något tillräckligt stöd, utspringa på ett sannerligen öfverraskande sätt nya rötter från stammen eller den undre sidan af grenarne och tjena till att säkrare fästa växten. Vid betraktandet af detta naturunder kunde man nästan känna sig böjd att hylla de gamle hellenernas tro, att en dryad skänkte lif åt trädet och uppfordrade det till att på det ändamålsenligaste sätt sörja för sin uppehällelse.

En sådan rotbildning förekommer bland annat hos mangroverna eller rhizophorerne, dessa märkvärdiga växter, som fått sig den tropiska zonens gyttjiga stränder, isynnerhet vid flodernas mynningar, anvisade till växtorter. Knappt har stammen nått en höjd af två eller tre fot, innan den redan får några grenar, från hvilkas undre sida luftrötter framskjuta, som så småningom tillväxa, slutligen uppnå marken och sänka